

úterý, 1. ledna 1991

1. leden

úterý, 1. ledna 1991

Do začátku roku jsem vstoupil s roztřesenýma rukama a migrénou. Obojí bylo důsledkem večírku předešlé noci u mé mámy, kde jsem z donucení vypil nadměrné množství alkoholu.

Spokojeně jsem na židli usrkával nízkokalorický nealkoholický drink a pozoroval tancující okolí, ale moje matka na mě neustále pokřikovala: "Přidej se k nám, srabotko!" tak dlouho, dokud jsem nevypil skleničku a půl Lambruska.

[...]

Stačila docela krátká chvílka, než jsem se ocitl v rytmu ptačího tance na provizorním tanečním parketu hned vedle Pandory, mé životní lásky, jejího nového milence profesora Jacka Cavendishe, Martina Muffeta – mého nedospělého otčima, Pandořiných rodičů Ivana a Tanji a dalších zoufalých opilých kamarádů a příbuzných mojí matky. A právě v tom nejlepším jsem zachytil svůj obraz v zrcadle nad krbem. Šklebil jsme se jako blázen, a přitom jsem kolem sebe mával rukama. Okamžitě jsem se vrátil na svou židli. Bert Baxter, stoletý stařík na kolečkovém křesle, se pokoušel o vlastní taneční kroky, což se neobešlo bez patřičných ztrát. Můj levý kotník je díky němu jedna velká nateklá modřina a moje bílá košile přežila Bertův letící sendvič s červenou řepou, o kterém se nesprávně domníval, že je party popper, s velkou červenou skvrnou. Účet za čistírnu mu nepošlu, vždyť to má ten chudák za pár, svůj telegram od královny už taky dostal. Budiž mu odpuštěno!

[...]

Můj nepozvaný otec dorazil na večírek ve 23:30 s výmluvou, že nutně musí mluvit s mojí babičkou. Vzhledem k tomu, že je téměř hluchá, na ni musel dost křičet, aby přebil hudbu: „Mami, nemůžu najít svoji duchovní rovnováhu“

Co to je za směšnou výmluvu? Kdo, kromě pohotovostního instalatéra, hledá na Silvestra duševní rovnováhu? Nebylo to nic jiného než žalostný výkřik čtyřiceti devítiletého rozvedeného chlapa v tmavě modrém obnošeném obleku z poloviny osmdesátek, který nutně potřeboval vyčistit a prochozených hnědých mokasínech, které by měl raději rovnou vyhodit.

S pohledem upřeným ke stolu s pitím vznesl otázku: „Kde bych mohl najít duševní rovnováhu?“ a posléze doplnil: „Jdu položit základy.“

Tahle čitelná lež mě rozesmála.

[...]

Do Pandory jsem se zamiloval kvůli jejím kudrnatým vlasům, když mi bylo 13 a od té doby je má. Na nedobytnou si jenom hraje. Juliana Twyselton-Fifea si vzala jenom proto, aby ve mně vzbudila žárlivost. Jinak si to neumím vysvětlit. Julian je bisexuální polo aristokrat, který si občas vezme monokl. Touží být excentrickým, ale stále mu to nějak nejde. Je to prostě normální chlápek s přízvukem z vyšší třídy. Vždyť ani nevypadá dobře. Připomíná mi dvounohého koně. O jejím milenci Cavendishi, který se rád obléká v tramském stylu, ani nemluvě.

Za to Pandoře to v jejích rudých šatech spadlých na ramena, ze kterých její prsa vyhrožovala únikem, nesmírně slušelo. Při pohledu na ni by si nikdo nepomyslel, že kouká na Dr. Pandoru Braithwaite, hovořící plynne rusky, srbochorvatsky a dalšími méně používanými jazyky. Než jako doktorka filosofie vypadala spíš jako supermodelka, která dobývá módní mola. Večírku dodával

půvab na rozdíl od jejich rodičů, jako vždy oblečených jako beatníci v manšestrákách a polo triku. Ani se nedívám, že se při tanci na Chucka Berryho tak potili.

[...]

Přesně o půlnoci se všichni chytli za ruce a společně zpívali "Auld LangSyne". Rozhlédl jsem se okolo sebe – na Pandoru, Cavendishe, mojí matku, otce, otčima, babičku, Pandořiny rodiče Ivana a Taniu Braithwaitovi a psa. Oči se mi podlily slzami. Je mi skoro čtyřiaadvacet a co jsem v životě dokázal, pomyslel jsem si. S pomalu utichajícím zpěvem jsem si sám odpověděl – nic, Mole, nic.

[...]

"Ježiši, to si pro jednou nemůžeš vybrat jeden blbej den volna bez dovolení? To se musíš pořád zodpovídat tomu malému komisaři Brownovi?"

"Některí z nás, Pandora, svoje slova drží, na rozdíl od Tebe. V roce 1983, ve čtvrtek 2. června jsi mi slíbila, že si mě vezmeš hned jak si uděláš maturitu", odpověděl jsem doufám důstojně.

Pandora se zasmála, a přitom se polila svojí čistou whisky. „Bylo mi 16,“ odpověděla, „Žiješ v časové smyčce.“

Urážku jsem přešel a vyštěkl na ni: "Odvezeš mě do Oxfordu, jak si mi slíbila?" a přitom jsem ji papírovým ubrouskem se sobi vysoušel kapky whisky na šatech.

Pandora zavolala na druhý konec místnosti na Cavendishe, který se s babičkou právě bavil o nechutenství jejich psa, „Jacku! Adrian potřebuje odvézt zpátky do Oxfordu!“

Don Quijote protočil panenky a podíval se na hodinky. "Stihnu ještě jeden drink, Adriane?", zeptal se. "Jasně, ale minerálku, řídíš přeci," odpověděl jsem.

Znovu protočil panenky a vzal si lahev Perrieru. Toho se chytil můj otec a začal s Cavendishem vzpomínat na staré dobré časy, kdy mohli v hospodě vypít deset piv a pak v klidu, bez zákonů v zádech, odjet autem pryč. Byly dvě hodiny ráno, když jsme vyrazili na cestu. Museli jsme to vzít přes Braithwaitsovi, kde si Pandora vyzvedla svoji cestovní tašku. Já jsem seděl vzadu v Cavendishově Volvu a poslouchal jsem jejich bezvýznamnou konverzaci. Pandora mu říká „rošťáku“ a on jí říká „opičko“.

Když jsem se probudil, byli jsme na okraji Oxfordu a ona se zrovna šeptem ptala: "Tak co říkáš oslavě v sídle Moleových, rošťáku?" Naslouchal jsem jeho odpovědi: „Jak jsi slibovala, opičko, nádherně vulgární! Náramně jsem se bavil.“ Oba se na mě podívali, a tak jsem předstíral, že dál spím.

Začal jsem přemýšlet o své sestře Rosie, která je podle mě příšerně rozmazlená. Model česací hlavy, který si vydupala k Vánocům, leží od Štěpána odhozený na okenním parapetu a kouká na stejně opuštěnou zahradu. Sčesané blondaté vlasy byly ledabyle svázané a obličej byl zmalovaný výstředním make-upem. Rosie ještě před chvílí tančila s Ivanem Braithwaitein, což považuji pro osmi letou holčičku za dost nevhodné. Vypadali jako Lolita a Humbert Humbert.

Nabokove, spřízněný kolego, to bys koukal, kdybys viděl Rosie Moleovou špulit rty v černé minisukni, růžových silonkách a fialovém crop topu!

Rozhodl jsme se, povedu si deník a doufám, že můj život bude vypadat alespoň o trochu zajímavěji na papíře. Protože není rozhodně zajímavý jej žít. Nuda až k nevíře.

Nick Twisp 1

STŘEDA, 18. července

Jmenuji se Nick. A jednou, až vyrostu a stane se ze mě gangster, budu proflákej třeba pod přezdívkou Nick Pýchač. Možná, že se za mě moje rodina bude stydět. Ale co naděláš! Když dostaneš svoji mafiánskou přezdívkou od samotného dona, neodmítneš.

Je mi skoro 14 roků. Žiju v Oaklandu. V nudným městě na druhé straně zálivu, naproti San Franciscu. Tohle píšu na mým příšerně zastaralým rádoby počítači, beze svědků ve pokojíčku. Můj kámoš Lefty mi přinesl nelegální kopii programu WordPerfect, tak se psaním pomalu učím jednotlivé zkratky a povely na klávesnici. Snad se mi jednou podaří přesunout celý odstavec jedním kliknutím.

Twisp, moje příjmení, vážně nesnáším. I John Wayne na koni by vypadal jako bábovka, když by se snažil vyslovit moje jméno. Hned jak mi bude 21, svoje příjmení si změním na něco víc chlapského. Teď se mi třeba líbí Dillinger. „Nick Dillinger“. Myslím, že to zní neohroženě.

Jsem jedináček. Teda, když si odmyslím starší sestru Joanie, která od rodiny odešla, aby našla štěstí v Los Angeles jako letuška.

Měli byste vědět, že jsem posedlý sexem. Pokaždé, když zavřu oči, se spustí show jako od Busbyho Berkleyho – páreček sametových stehů se před mými očmi pomalinku rozevívá. V poslední době si drsně uvědomuji svůj úd. Věc, kterou jsem ještě do nedávna používal výhradně k jedné věci – močení – se stala jakoby přes noc mým soukromým Las Vegas v plné parádě – s pulzujícími neonovými světly, s produkcí s hvězdným obsazením, s přehlídkou exotických zvířat a se zástupy opilých hostů lačných po levné zábavě a zkaženém vzrušení.

Chodím jako posedlý pokaždé, když se uvnitř ozve zběsilý řev a promění se v neodkladné nutkání. Stane se tak z ničeho nic, někdy mě vzruší rytmické klokotání v radiátoru, jindy zase novinový titulek v úvodníku nebo vůně zašlé koženky ve Fergusonově Toyotě.

Ale přestože tak urputně myslím na sex, dost se obávám, že bych samotný akt lásky nezvládl. Což mě vede k další myšlence. Je vůbec možný podívat se holce, ve který jsi měl zaparkovaný svůj kajak, do očí? Nevyloučí ji to pak z okruhu lidí, se kterými se můžu normálně bavit? Prý ne.